

A HÉT VERSE

Varró Dániel: Az elköszöngetés balladája

Belőletek hogy mit se látok
Többé, okosok, ostobák,
Portásbácsik, magyartanárok
S ti sok sínylődő kisdíák
(Nektek se légyen mostohább
A sorsotok, mint volt nekem),
Szivembe kardok kínja vág,
S hiány ül majd a lelkemen

Roszzakaróim, jóbarátok,
Temérdek angyal és svihák,
Szép, szőke, barna, csúnya lányok,
Sakkpartnerek, konyhásmamák,
Tavaszi leves, tészta, mák,
Rongy testem innen elmegyen,
Közös sorunknak vége hát!
Hiány ül majd a lelkemen.

Töri-, matek-, rajz-, nyelvtanárok,
Kerámiák, köcsögdudák,
Könyvtárosok és csillagászok,
Vegyétek szívem búcsúját!
Nem vágok hozzá bús pofát,
Ha könnyem csorran, elkenem,
De mit tagadjam, sok pupák,
Hiány ül majd a lelkemen.

Ajánlás

Hát nem is folytatom tovább,
Bozontos orrú hercegem:
Ha nem lakom már iskolád,
Hiány ül majd a lelkemen.